

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/8/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200767
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200767.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Mgr. V. F., bytom U. XX, D., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu sp. zn.: 2881/2014-KaBa z 11. apríla 2014, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/3/2014-14 zo dňa 22. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/3/2014-14 zo dňa 22. augusta 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 4Sp/3/2014-14 zo dňa 22. augusta 2014 podľa § 250p Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) odmietol opravný prostriedok navrhovateľa z dôvodu, že navrhovateľ ani napriek výzve na odstránenie väd návrhu a poučeniu o následkoch spojených s ich neodstránením, svoj návrh podľa pokynov súdu nedoplnil.

Podľa krajského súdu návrh navrhovateľa z 28. apríla 2014 nespĺňal náležitosti riadneho návrhu v zmysle § 249 ods. 2 O.s.p., nakoľko neboli z neho zrejmé dôvody, na základe ktorých by bolo možné zistiť, v čom navrhovateľ vidí nezákonnosť rozhodnutia odporcu alebo jeho postupu, teda nebolo zjavné, z akého pohľadu má súd napadnuté rozhodnutie odporcu preskúmať. Navrhovateľ síce reagoval na výzvu súdu na odstránenie väd, predmetnú vadu však vôbec neodstránil, iba opätovne doslovne uviedol text odôvodnenia podaného návrhu z 28. apríla 2014. Pretože uvedená vada bránila vecnému vybaveniu podaného návrhu, krajský súd návrh odmietol.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ včas odvolanie a namietal nepreskúmateľnosť jeho odôvodnenia. Uviedol, že spĺňa podmienku na poskytnutie právnej pomoci vo veci zastupovania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, keďže napriek právnickému vzdelaniu sa nemohol zastupovať

sám. Navrhovateľ namietal, že v napadnutom uznesení krajský súd neuviedol, v čom konkrétne jeho odvolanie nespĺňalo náležitosti riadneho návrhu, pričom poukázal na to, že rozsahom odvolania je súd na základe dispozície navrhovateľa viazaný. Navrhol, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa je potrebné vyhovieť.

V rozhodnutí, ktorého preskúmania sa navrhovateľ domáha, a ktorým mu nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, odporca uviedol, že predmetom žiadosti navrhovateľa o poskytnutie právnej pomoci bolo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/294/2012 z 24. októbra 2013, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/160/2012 z 30. apríla 2012, ktorým Krajský súd v Bratislave odmietol odvolanie navrhovateľa smerujúce proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 2Ps/1/2011-59 z 21. februára 2012, ktorým prvostupňový súd vyzval navrhovateľa podľa § 186 ods. 2 O.s.p. na predloženie lekárskeho vysvedčenia o duševnom stave odporcov v lehote 14 dní odo dňa doručenia rozhodnutia pod následkom zastavenia konania o pozbavení spôsobilosti na právne úkony odporcov. Krajský súd v Bratislave odmietol odvolanie pre jeho neprípustnosť, keďže smerovalo proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodíť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., preto dovolanie navrhovateľa odmietol.

Odporca v rozhodnutí o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci vyslovil názor, že v konaní pred súdmi nedošlo k porušeniu práv navrhovateľa a poukázal tiež na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/294/2012 z 24. októbra 2013, ktoré navrhovateľ žiadal zrušiť, je rozhodnutím súdu poslednej inštancie, ktoré už len z titulu právoplatnosti a vykonateľnosti je všeobecne záväzná a nemožno ho zrušiť. Odporca dospel k záveru, že vo veci, s ktorou sa navrhovateľ obrátil na centrum, nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, čím nebola naplnená jedna z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

Odvolaním zo dňa 28. apríla 2014 sa navrhovateľ domáhal zrušenia uvedeného rozhodnutia odporcu, pričom krajský súd vyhodnotil podané odvolanie z formálnej stránky ako nedostatočné, postrádajúce niektoré zákonné náležitosti a uznesením č. k. 4Sp/3/2014-8 z 02. júna 2014 nariadil navrhovateľovi doplniť jeho odvolanie v nasledovnom rozsahu: označiť súd, ktorému je návrh určený (názov, sídlo), označiť a identifikovať účastníkov konania, označiť postup správneho orgánu, proti ktorému odvolanie navrhovateľa smeruje, vyjadriť sa, v akom rozsahu navrhovateľ napáda rozhodnutie a postup odporcu, uviesť konkrétne dôvody, v čom navrhovateľ vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu odporcu, opísať rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce nezákonnosť rozhodnutia a postupu odporcu, označiť dôkazy, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, resp. označiť prostriedky, ktorými možno zistiť skutočný stav veci, pričom listinné dôkazy je navrhovateľ povinný pripojiť.

Na výzvu súdu navrhovateľ doručil súdu podanie zo dňa 23. júla 2014. Následne krajský súd napadnutým uznesením odmietol návrh navrhovateľa na začatie konania z dôvodu, že neobsahoval dôvody, v čom vidí navrhovateľ nezákonnosť rozhodnutia odporcu. V napadnutom uznesení krajský súd zhrnul obsah návrhu nasledovne. Podľa krajského súdu navrhovateľ uviedol, že sa mu platnou právnu úpravou (§ 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z.) bráni konať pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, že mu odporca bráni v konaní o ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky, že predsudky o neúspešnosti konania len preto, lebo sa jedná o sudcov sú nezmyslom, že je nemajetný a nemá prostriedky na zaplatenie súkromného advokáta, že pirátstvo sudcov Generálna prokuratúra odmietla jej uznesením z 01. apríla 2014, že má právo na súdnu ochranu a musí si hájiť porušovanie jeho základných práv svojpomocou, že v konaní sp. zn. 15C/30/01, vedenom na Okresnom súde Bratislava I uviedol adresu V.d. Lasso New York (ktorého je štatutárnym zástupcom), pričom ale ani predvolanie na

pojednávanie a ani rozsudok neboli doručené na uvedenú adresu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v doplnenom návrhu navrhovateľ iba opätovne doslovne uviedol text odôvodnenia pôvodného návrhu. S týmto hodnotením krajského súdu môže najvyšší súd súhlasiť, nakoľko porovnaním textu pôvodného návrhu navrhovateľa (zo dňa 28. apríla 2014) a jeho doplnenej verzie (zo dňa 23. júla 2014) Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že navrhovateľ síce niektoré vety trochu štylisticky pozmenil, ale obsahovo sa jedná o totožný text.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však nezdíela s krajským súdom záver, že navrhovateľ neuviedol, v čom vidí nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Poukazuje pritom aj na tvrdenie navrhovateľa nachádzajúce sa tak v pôvodnom ako aj v doplnenom návrhu, ktoré však krajský súd nereprodukoval v zhrnutí obsahu návrhu, a síce, že v súdnom konaní sa od navrhovateľa žiadalo nevykonateľné plnenie, aby predložil lekárske osvedčenie o duševnom stave sudcov, pričom ale sudcom žiaden zákon neukladá, aby také lekárske osvedčenie navrhovateľovi na jeho žiadosť predložili, preto považuje výzvu súdov podľa § 37 ods. 2 OZ na nemožné plnenie za neplatnú, a tým je podľa navrhovateľa preukázaná úspešnosť konania.

Ako vyplýva z uvedeného, navrhovateľ vo svojom návrhu isté námietky spochybňujúce podľa jeho názoru zákonnosť rozhodnutia odporcu vyslovil. Skutočnosť, že sa možno námietky navrhovateľa javia súdu ako nedostatočne relevantné, ešte neznamená, že návrh absolútne postráda dôvody, pre ktoré navrhovateľ považuje rozhodnutie za nezákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k odlišnému záveru ako krajský súd a nepovažoval návrh z hľadiska splnenia formálnych náležitostí za taký vadný, aby o ňom nebolo možné vecne rozhodnúť. V neposlednom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na ustanovenie § 250j ods. 3 O.s.p., ktoré obsahuje zrušovacie dôvody pri prieskume správnych rozhodnutí, na ktoré súd prihliada ex offio, teda aj nad rámec tvrdení obsiahnutých v návrhu na súdny prieskum rozhodnutia.

Krajský súd teda pochybil, keď opravný prostriedok navrhovateľa odmietol a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.